

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 4Tos/85/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4217010189
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 08. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zita Matyóová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2017:4217010189.1

Uznesenie

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zity Matyóovej a členov senátu Mgr. Adriany Némethovej a JUDr. Jána Bernáta, v trestnej veci odsúdeného S. J., pre zločin lúpeže podľa § 188 odsek 1, odsek 2 písmeno d/ Trestného zákona, o sťažnosti odsúdeného S. J. proti uzneseniu Okresného Komárno z 15.06.2017, sp. zn. 2Nt/9/2017, na neverejnom zasadnutí konanom v Nitre 14. augusta 2017, takto

rozhodol:

Podľa § 193 odsek 1 písmeno c/ Trestného poriadku s a sťažnosť odsúdeného S. J. z a m i e t a .

odôvodnenie:

Okresný súd Komárno (ďalej len „súd prvého stupňa“), konajúci na verejnom zasadnutí v senáte, uznesením z 15.06.2017, sp. zn. 2Nt/9/2017 (ďalej len „napadnuté uznesenie“) podľa § 399 odsek 2 Trestného poriadku zamietol návrh odsúdeného S. J. (ďalej len „odsúdený“) na povolenie obnovy konania (ďalej len „návrh“), ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom súdu prvého stupňa z 15.12.2011 sp. zn. 11T/60/2011, a to z dôvodu nezistenia podmienok obnovy konania uvedených v § 394 Trestného poriadku (ďalej len „prejednávaná vec“).

Súd prvého stupňa napadnuté uznesenie odôvodnil zistením, že odsúdenému bol právoplatným rozsudkom uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere sedem rokov a sedem mesiacov (so zaradením na jeho výkon podľa § 48 odsek 2 písmeno a/ Trestného zákona do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia) a to síce podľa zákonnej trestnej sadzby ustanovenej v § 188 odsek 2 Trestného zákona (sedem rokov až dvanásť rokov) avšak upravenej podľa § 41 odsek 2 Trestného zákona (v znení účinnom do účinnosti nález Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej „len ÚS SR“ z 28.11.2012 sp. zn. PL.ÚS 106/2011 uverejneného 21.12.2012 pod číslom 428/2012 Z.z. - ďalej len („Nález“)), pretože bol ukladaný za viac trestných činov spáchaných viacerými skutkami), teda po zvýšení hornej hranice trestnej sadzby odňatia slobody trestného činu z nich najprísnejšie trestného o jednu tretinu s následným uložením trestu v hornej polovici takto určenej trestnej sadzby odňatia slobody, ktorá činila v prejednávanej veci jedenásť rokov a šesť mesiacov až šestnásť rokov, avšak súčasne tiež s použitím § 39 odsek 1, odsek 3 písmeno e/ Trestného zákona (teda s dolnou hranicou činiacou päť rokov), pričom (po zistení jednej, v § 36 písmeno l/ Trestného zákona uvedenej poľahčujúcej a po nezistení žiadnej, v § 37 Trestného zákona uvedenej priťažujúcej okolnosti) možno právoplatným rozsudkom odsúdenému vo výmere sedem rokov a sedem mesiacov uložený trest odňatia slobody považovať za primeraný a zodpovedajúci všetkým kritériám ustanoveným v § 34 Trestného zákona, a preto nie je v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a (ani čo do druhu v zrejmom rozpore s účelom trestu).

Preto súd prvého stupňa postupujúci podľa § 41b odsek 1 zákona číslo 38/1993 o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon“) dospel k záveru, že táto nepochybne existujúca nová (v dobe ukladania trestu odsúdenému právoplatným rozsudkom neznáma) skutočnosť spočívajúca v Náleze ani sama o sebe, ani v spojení so skutočnosťami už v pôvodnom konaní známymi neopodstatňuje vyššie uvedený záver

o zrejmom nepomere právoplatným rozsudkom odsúdenému uloženého trestu k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, ani (pokiaľ ide o jeho druh) o zrejmom rozpore s účelom trestu tak, ako to ustanovuje § 394 odsek 1 Trestného poriadku ako podmienky a predpoklady povolenia obnovy konania.

Napadnuté uznesenie bolo odsúdenému, jeho obhajkyni a prokurátorovi oznámené vyhlásením na verejnom zasadnutí súdu prvého stupňa uskutočnenom 15.06.2017 v ich prítomnosti, ihneď po ktorom oznámení, teda včas, odsúdený podal proti napadnutému uzneseniu sťažnosť, v ktorej poukazoval predovšetkým na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 28.11.2012 sp. zn. PL.ÚS 106/2011 uverejneného 21.12.2012 pod číslom 428/2012 Z.z., a keďže jeho právoplatné odsúdenie je z 15.12.2011, trest mu vymieraný a uložený súdom prvého stupňa je nezákonným.

Žiadal preto, aby krajský súd napravil túto nezákonnosť.

Nadriadený súd, ktorému súd prvého stupňa predložil prejednávajúcu vec na rozhodnutie o sťažnosti odsúdeného, pri rozhodovaní o nej podľa § 192 odsek 1 písmeno a/, písmeno b/ Trestného poriadku preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia, proti ktorému tento sťažovateľ podal sťažnosť a konanie predchádzajúce tomuto výroku napadnutého uznesenia.

Plnením tejto svojej prieskumnej povinnosti nadriadený súd zistil, že súd prvého stupňa nespĺnenie v ustanovení § 394 odsek 1 Trestného poriadku ustanovených, a z Nálezu a § 41b odsek 1 Zákona majúci vyplývať podmienok obnovy konania v prejednávanej veci zistil správne a zákonu zodpovedajúcim spôsobom, pretože dôkazy, ktoré na zistenie na takéto rozhodnutie potrebných skutočností a okolností v prejednávanej veci vykonal v súlade s ustanoveniami Trestného poriadku majúci zabezpečiť objasnenie veci a následne ich aj vyhodnotil podľa zásady trestného konania uvedenej v ustanovení § 2 odsek 12 Trestného poriadku (teda predovšetkým podľa svojho vnútorného presvedčenia súčasne založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu, jednotlivo i v ich súhrne a tiež podľa zásad logického myslenia a uvažovania) a keďže aj odôvodnenie napadnutého uznesenia je v súlade s ustanovením § 176 odsek 2 Trestného poriadku, pretože obsahuje všetky podstatné skutočnosti, ktoré súd prvého stupňa považoval za dokázané, dôkazy, o ktoré sa jeho skutkové zistenia opierajú, úvahy, ktorými sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov a tiež právne úvahy, na základe ktorých dokázané skutočnosti posudzoval podľa príslušných ustanovení zákona, s ktorými sa aj nadriadený súd stotožňuje a na ne poukazuje nepovažujúc ich za potrebné zmeniť s tým, že právne úvahy odsúdeného obsiahnuté v odôvodnení ním proti napadnutému uzneseniu včas podanej sťažnosti, nadriadený súd nepovažuje za spôsobilé (z hľadiska nezistenia podmienok obnovy konania v prejednávanej veci) spochybniť ani správnosť a úplnosť skutkových zistení súdu prvého stupňa, ani správnosť právnych úvah, na základe ktorých skutočnosti, ktoré považoval za dokázané, v hore uvedenom smere posudzoval.

V hore uvedenej, naposledy naznačenej súvislosti považuje nadriadený súd za potrebné poukázať:

- (zvlášť a predovšetkým) na ustanovenia článku 144 odsek 1 Ústavy Slovenskej republiky, § 2 odsek 3 a odsek 4 zákona číslo 385/2000 Z.z. o sudcoch a príslušných a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, § 194 odsek 5, § 327 odsek 1, 362b odsek 1 veta posledná, odsek 2 a § 391 odsek 1 Trestného poriadku;

- (podporne aj) na stanovisko trestnoprávneho kolégia NS SR číslo Tpj 44/2013, z bodu III. ktorého vyplýva, že ak bolo použité ustanovenie § 39 odsek 1 alebo odsek 2 písmeno a/ až c/, alebo písmeno e/ Trestného zákona o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody vo vzťahu k trestnej sadzbe trestu odňatia slobody upravenej podľa § 41 odsek 2 Trestného zákona v znení účinnom do 21.12.2012, ustanovenie § 41b odsek 1 Zákona v spojitosti s Nálezom sa nepoužije;

- (a napokon na doloženie „plurality“ právnych názorov aj) na uznesenie ÚS SR z 11.12.2013 sp. zn. I. ÚS 724/2013-10, z odôvodnenia ktorého vyplýva, že taký výklad ustanovenia § 41b odsek 1 Zákona, ktorý stratu účinnosti právneho predpisu na základe Nálezu považuje za skutočnosť súdu skôr neznámu, na základe ktorej však treba posudzovať aj splnenie ďalších podmienok obnovy konania ustanovených v § 394 odsek 1 Trestného poriadku (a v prípade ich nespĺnenia nie je naplnená druhá podmienka povolenia obnovy konania, teda že konanie prinesie iné, pre odsúdeného priaznivejšie rozhodnutie), plne rešpektuje požiadavku jednosmerného pôsobenia právnych noriem a nemožno ho preto označiť za arbitrárny alebo zjavne neodôvodnený, pretože v opačnom prípade by došlo k nadbytočnému,

formálnemu a neúčelnému prehodnocovaniu právoplatných rozhodnutí v trestných veciach, ktoré by boli na základe návrhov odsúdených bez ďalšieho preskúmané napriek tomu, že už v konaní o obnove konania je zo všetkých okolností zrejmé, že obnovenie konania nemôže pre odsúdeného privodiť iný, resp. priaznivejší výsledok.

Podľa 193 odsek 1 písmeno c/ Trestného poriadku nadriadený orgán zamietne sťažnosť ak nie je dôvodná.

Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti a právne úvahy, nadriadený súd nezistiac žiadny dôvod na zrušenie napadnutého uznesenia a iné rozhodnutie o návrhu odsúdeného v jeho prospech, jeho sťažnosť podľa § 193 odsek 1 písmeno c/ Trestného poriadku zamietol, pretože nie je dôvodná.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok (§ 185 odsek 2 veta druhá Trestného poriadku).